

КРИСТОФЪР СТАШЕФ АЛХИМИКЪТ И ВЕЩИЦАТА

Превод от английски: Камен Костов, 1998

chitanka.info

Вятърът виеше около дървената хижа, нахвърляше се върху стрехите и блъскаше капациите на прозорците и вратата. Люшкеше близките борове и те простенваха. Опита се да се напъха в пролуките между гредите, след което се хвърли да провери керемидите на покрива. Накрая нахълта задъхан в комина.

Вътре Еймър го чу и се обърна да затвори отдушника. Вятърът се блъсна в металните капаци и учуден спря за миг, но веднага започна да тропа и да удря по тях. Най-после се отказа и се втурна обратно нагоре по комина с гневни ругатни.

Еймър погледна нагоре. Въздъхна, поклати глава и му се изплези, надявайки се вятърът да не разбере. Завърши шева на месинговата тръба и остави поялника.

— Господарю — обади се Уилоу, — к'во прайш?

Тя представляваше кълбо светлина, поставено в голям буркан. Ако човек я разгледаше по-отблизо, можеше да види вътре в кълбото очертанятията на миниатюрен, изключително изящен хуманоиден силует.

— Духало, Уилоу.

Еймър внимателно огледа тръбата. Беше приятен мъж, но прекалено сериозен за трийсетгодишната си възраст.

— И к'во ще духаш с него?

— Въздух.

Еймър духна в тръбата, за да се убеди, че по нея няма никакви пукнатини. Отвън вятърът го чу и се хвърли към всички дупчици и процепи в пристъп на удвоена ярост срещу някакво същество, което си позволява да го имитира. Еймър обаче не му обърна никакво внимание.

— Естествено, че ще духаш въздух — взмути се Уилоу. — Какво друго може да се духа? Искам да знам защо!

— За да правя стъклени съдове.

Еймър отиде до огнището и погледна в котела с гъсто течено стъкло, което клокочеше на огъня. Глеещите въглени отделяха много пушек и той отвори отдушника, за да проветри.

Вятърът отново се стрелна с радостен крясък в комина. Секунда по-късно се измъкна, кашляйки и кихайки от пушека.

— О, аз обичам стъклото! — изчурулика кълбото.

— Красиво е, нали?

Еймър затвори отдушника и топна тръбата в стъклото. Извади над повърхността един безформен къс от него и задуха в тръбата, докато я люлееше бавно и внимателно в кръг. Стъклото постепенно прие формата на сфера.

— Истинско чудо! — промълви Уилоу.

— Не, просто работа.

Еймър разклати тръбата и сферата се плъзна настрани. След това я издърпа леко с дървена пинсета, докато с тръбата остана да я свързва само една тъничка шийка. Прекъсна шийката и остави готовото изделие да изстива върху купчина пясък на пода.

— Хубаво е — каза колебливо Уилоу, — но какво *представява!*

— Реторта — отвърна Еймър. — Служи за възвиране на разтвори и насочване на изпаренията натам, където искам.

Отново потопа тръбата в течното стъкло и не след дълго върху купчината пясък до ретортата се наредиха епруветки, колби, стъкленици и всички останали принадлежности, така необходими на един алхимик.

— О, прекрасни са! — възкликна кълбото. — Но защо правиш толкова много?

— Трябва да подменя апаратурата си — обясни той. — Приятелчетата от Салем си свършиха работата.

Когато сринаха до основи къщата му, жителите на Салем бяха изпочупили с изключително гражданско усърдие и цялата му стъклария. Благодарение на безкористната самоотверженост на благочестивото население Еймър бе загубил всичко — лабораторията, дрехите, бележниците и жилището, което бе отвоювал от пустошта на Нова Англия с десетгодишен труд и с чудотворство. Едва спасил живота си, откри това местенце, закътано дълбоко сред планинските усои, и напук на дъждовете и вятъра, неоспоримите тукашни господари, вдигна малка дървена къща и възстанови, доколкото можа, бележниците си.

Имаше още много работа, разбира се. Винаги имаше още нещо за вършене.

Взе нож и една пръчица, седна в креслото пред огнището и започна да дялка.

— Сега к'во прайш?

— Макет на човешки скелет, Уилоу.

Изрязва внимателно с резбарски нож една ивица върху тънката костница, отдръпна ръка за преценка, сравни я с илюстрациите в учебника по анатомия на Гален, който бе отборен от едната му страна, и кимна удовлетворен. Остави я и взе следващия грубо издялан и помасивен кокал и заоформя детайлите.

— Това пък за к'во ти е?

— За да изуча по-добре човешката анатомия, скъпа.

— А защо ти е да я изучаваш?

— За да напиша книга — усмихна се Еймър.

Върхът на ножа постепенно извайваше миниатюрен череп. На масата до лакътя му лежаха микроскопично ребро, таз и цял набор от костици. Имаше и една камара скици и листове, изрисувани и изписани от неговата ръка. Еймър подготвяше свой учебник по анатомия.

— О — продължи кълбото, — аз също пиша книга. Ще я нарека „Странни маниери при двуногите животни“.

— Сериозно! — вдигна поглед той. — И откъде събираш информация?

— Като те наблюдавам. Ти си странен почти колкото тях. Да проверим... „прави малки скелети“...

Еймър се усмихна и се зачуди какво ли използва малката му пленница за писалка и мастило или пък за хартия. Естествено, той никога не бе чувал за електричество, да не говорим за пренареждането на електрическите товари, благодарение на които Уилоу съхраняваше своите думи.

— И за теб не бих казал, че си конформистка. Обикновено блуждаещите огънчета не пишат книги, както знаеш.

— С какъвто се събереш, такъв ставаш.

— *Touche*^[1] — усмихна се Еймър. — Май наистина съм малко ексцентричен.

— Няма никакво „май“. Занимаваш се с *прекалено* много неща, с каквито хората обикновено не се занимават.

— Наистина ли?

— Тъхъ — подскочи кълбото. — Да речем, те не смесват разни миризливи прахове и прочее. *Освен това* не ловят блуждаещи огънове и не ги държат в бутилки!

— Стъкленици — поправи я механично Еймър. — Надявам се, не би искала да се чувствам самотен, нали?

— Не — промълви тъжно огънчето. — И това хората обикновено не го правят.

— Кое? Да са самотни ли?

— Тъхъ. Обикновено живеят в градове или пък във ферми — с други хора, не по планинските чукари — абсолютно сами.

— Е, да — съгласи се Еймър. — Признавам, че е така. Но жителите на Салем не искаха да остана там, Уилоу.

— О, не, бас лоя, че са искали. Ти само си *мислиш*, че не са искали.

— Не е вярно — намръщи се той. — Боя се, че го показах съвсем ясно. Изгориха къщата и бележниците ми и изпотрошиха инструментите ми. Едва си спасих живота.

— Не! — смая се Уилоу.

— Не, ама да — каза кротко Еймър.

— Но защо, господарю?

— Защото Самона им каза, че съм магьосник. Впрочем не мисля, че биха й повярвали без доказателства — никога не са я харесвали особено — с изключение на младите мъже, и то по възможно най-грозния начин. Някой положително й е помогнал с приказките си, че съм сключил договор със сатаната.

— Господарю! — задъха се Уилоу. — Но ти не си, нали?

— Разбира се, че не съм, Уилоу. Аз съм алхимик, а не магьосник.

— Каква е разликата? — попита объркана тя.

— Един магьосник придобива магическите си способности, като продаде душата си на дявола — заобяснява Еймър. — Един алхимик постига чудодейните си резултати, като изучава природата и разума.

— Но как? — изпадна в пълно недоумение тя.

— Като прави логически обобщения, обхващащи все повече естествени и свръхестествени явления.

— Щом казваш — съгласи се неуверено огънчето. — Поне сигурен ли си, че тук си в безопасност?

— О, да. Напълно — промърмори той.

Защото Еймър бе построил не само къщата. Беше изградил и сложна система от капани и предупредителни съоръжения в широк периметър около нея, тъй като бе твърде възможно добродетелните

преселници да не мирясат, докато не го заловят и не го изгорят на някой стълб.

— Не е изключено — добави той — салемиците все още да ме търсят. Сигурен съм, че Самона няма да се укроти, докато не си уреди сметките с мен.

— На какво *иска* тази Самона? И защо ще казва, че си еди-какво си, щом не си?

— Самона е много красива млада вещица от Салем, само че те не знаят, че е вещица. А им каза, че съм магьосник, защото ме мрази.

— Тебе ли мрази? — не повярва Уилоу.

— Мрази ме — потвърди Еймър.

Не че беше дал на Самона някакъв повод да го мрази — той наистина бе абсолютно безразличен към всяко същество, което ходи на два крака, и най-вече към тези, които носят поли. И Самона го презираше за това, но по същите причини мразеше и цялата колония.

Ето това Еймър не можеше да проумее, защото, макар да ненавиждаше пуританите заради тяхната сдържаност, тя самата бе изключително необщителна, да не говорим, че повечето от понахаканите младежи все още имаха белези от ноктите ѝ заради момчешкото си безочие да си позволят да интимничат с нея.

— А защо те мрази, господарю?

— Защото мрази всички мъже — предположи Еймър.

— А, добре — това го разбирам. Но точно тебе защо?

— Защото чудодействата ми са толкова силни, колкото и нейните магии.

— Но това не е причина да те мрази!

— За жените е, Уилоу — въздъхна той.

— Не-е, не е! — бе категорична Уилоу. — За мен не е, а аз съм жена!

— Различно е. Ти си блуждаещо огънче.

— Че коя жена не е? — върна му го тя. — Би трябвало да има някаква друга причина, господарю.

— Е, има наистина. Тя продаде душата си на дявола, а аз не го направих.

Въпреки отказа да продаде душата си Еймър бе натрупал благодарение на своите експерименти повече магически умения, отколкото Самона бе придобила от сделката със сатаната.

— Мисля, че по рождение двамата имахме еднакви заложби, останалото беше въпрос на обучение. Доскоро тя смяташе, че е платила много по-ниска цена от мен, но вече е започнала да осъзнава, че сметката ѝ тепърва ще расте и ще става все по-непосилна за изплащане. Моето обучение ми отне много повече време, но пък ще ми възстанови всичко с лихвите.

— О — успя само да каже огънчето. И след голяма пауза добави:
— Тогава нищо чудно, че те мрази.

— Не виждам никаква логика... — погледна я учуден той.

— Така е, господарю — съгласи се тя. — Няма логика.

— В такъв случай е крайно необходимо да я държа под око.

Еймър остави мъничката кост и се върна при огнището.

Нареди новите стъкленици на поднос и ги отнесе до една канелка в стената. Завъртя кранчето и рукна чиста, искряща вода, макар канелката да се подаваше направо от гредата. Беше свързана с един прохладен планински извор, който бълбукаше на километър и половина от къщата — алхимикът отлично се бе възползвал от своите проучвания.

Изми стъклениците с вода и пясък и ги нареди по металните лавици, поставени по дължината на цялата стена. Не мина минута и мехурчетата от една реторта вече се изливаха с бълбукане в охладителната тръбичка, от която дестилатът се изцеждаше в стъкленица.

Докато я чакаше да се напълни, отиде до друга маса, където имаше стойки с шишенца, друга реторта, няколко епруветки и малък тигел. Зад тях на полици бяха наредени бурканчета и кутийки с грижливо залепени етикети. Еймър взе една по-голяма стъкленица, напълни я с вода и я постави върху спиртна лампа със странна форма. След това започна да отсипва различни прахове в друга стъкленица.

— Така... зелен пипер... захар... канела...

— Добре звучи, господарю.

— ... счукани криле от прилеп...

— Уа-а-а-а!

— ... амброво олио...

— Ей, господарю...

— ... орлово око...

— Господарю...

— ... натриев глутамид...

— ГОСПОДА-А-А-АРЮ!

— О — погледна я Еймър с примигващи очи. — Да, Уилоу?

— К'во прайш!?!?

— Какво ли? — Той се вгледа в покритата с пяна течност в стъкленицата. — Гадателска доза, Уилоу.

— Каква доза?

— Гадателска. Да мога да наблюдавам Самона, където и да се намира.

— Ще я шпионираш? — ахна тя.

— Уилоу! — възмути се Еймър. — Аз само изпълнявам важна разузнавателна задача със стратегическа цел.

— Точно това имах предвид. И защо все пак трябва да я следиш?

— Налага се — сви устни той, вторачен в стъкленицата. — Как да ти обясня, тя опитва всякакви възможни начини да ме покори.

— Теб ли да покори? Това пък за какво й е?

— Защото е жена.

— Това не е причина — защити се Уилоу.

— За Самона е — настоя той. — Вече ти казах, че мрази всички мъже.

— И особено теб, 'щото не си магьосник?

— Затова и защото съм единственият мъж, когото не може да покори с магиите си.

— А защо не може?

— Защото и аз имам свои магии.

Уилоу отново изглеждаше озадачена.

— Както ми се стори, одева каза, че не си вещер.

— Магьосник — поправи я разсеяно Еймър. — Така се наричат мъжете. При това аз не съм. Аз съм алхимик.

— Същата работа.

— Няма нищо общо — въздъхна Еймър, опитвайки се да запази спокойствие и да й обясни по друг начин това, което вече й бе обяснил.

— Една вещица получава силите си от дявола. А алхимикът ги постига чрез опити.

— Трябва да си го запиша — измърмори Уилоу. — Четвърта глава: Магии, мъжки и женски... Значи, ти си алхимик?

— Точно така.

— А тя — вещица?

— Аха.

— И затова те мрази?

Еймър я изгледа смаяно.

— Знаеш ли, Уилоу, може би имаш право. Ако и аз бях получил магическите си умения от дявола, тя сигурно изобщо нямаше да ме забележи.

— Но защо? — обърка се напълно огънчето.

— Ето това, скъпа моя, е една от странностите на женския мозък.

— Значи не знаеш.

— Точно така.

Тихичко бълбукане извести, че дозата е готова. Еймър изрече някакво заклинание и се вторачи в течността.

— Да видим сега...

В стъкленицата се виеше валмо от пъстроцветни пушеци. Повтори заклинанието в друг вариант — отново без резултат. Опита втори и трети път — накрая загуби търпение и плесна стъкленицата. Пушеците се завихриха, източиха се и се заусукваха като змии един о друг, докато накрая приеха очертанията на Самона.

Беше облечена в рокля от червено кадифе с дълбоко деколте и висока елизабетинска яка, която обрамчваше главата ѝ като пурпурен ореол. Корсажът бе прилепнал плътно към тялото ѝ, сякаш бе родена с него и бе променял формата си заедно с нея, стеснявал се е малко по малко в кръста и се е издувал под полата, докато бедрата ѝ са се изпълвали с плът, нежно се е извивал и е пълзял нагоре в безуспешен опит да скрие високите ѝ изпъкнали гърди. Там платът отстъпваше място на разкошните, потрепващи къдри черна коса. Гладката кожа на лицето ѝ бе леко матова, имаше черни полегати очи и широки, плътни, кървавочервени устни.

Всичко това Еймър забеляза едва сега, а тя бе пред очите му през цялото му детство и юношество, без обаче да ѝ обръща особено внимание. Отново бе сменила цвета на веждите си и махагоновите отблясъци блещукаха под косите ѝ.

— Все тази досада — промълви той, като се взираше в стъкленицата.

— Не е вярно, господарю!

— Не аз! Самона.

— Господарю! Наистина не бива!

— Мисля, че се налага — намръщи се той, забелязал нещо. Защото ръцете на тази миниатюрна Самона шетаха чевръсто между бутилките по лавиците край камината и изсипваха съдържанието им в котле, което клокочеше весело над невероятно зелените пламъци. Тя разбърка сместа, пусна в нея щипка бял, блещукащ прах и се изправи, измервайки пулса си, докато наблюдаваше набъбващата течност.

— Какво прави, господарю?

— Ти май каза, че не е хубаво да се шпионира, Уилоу.

— Да, но клюките са нещо друго. Казвай!

— И тя приготвя доза — усмихна се той. — Каква ли? Да проверим... екстракт от свеж зефир... сълзи на прах... радлакум... Това пък какво е?

— И аз това се чудех — измърмори Уилоу.

— Боже Господи! — опули очи Еймър. — Поредният афродизиак.

Отмерила нужното време, миниатюрната Самона отмести котлето от огъня, остави го за няколко минути настрана, след това гребна с черпак от пяната на повърхността и я изсипа в малко шишенце. Вдигна го срещу светлината и рубиновата течност проблесна под изпаренията. Очите ѝ светнаха. Усмихна се самодоволно, после се разкикоти.

Внезапно блесна зелена светкавица и тя изчезна. Няколко секунди Еймър стоя вторачен в стъкленицата.

— Какво стана, господарю? — извика Уилоу. — Господарю? Господарю?

Защото той бе взел нова стъкленица и започна да изсипва разни прахчета в нея.

— Афро... какво казваш, че е направила? — настояваше Уилоу.

— Афродизиак, Уилоу.

— И за какво ѝ е?

— За мен, предполагам.

— Не, не! Питам какво се прави с него.

— Стран-н-н-ни неща — отвърна Еймър.

— Например?

— Ами... — измънка Еймър и повтори: — Ами... Тя ще... ъ-ъ... ме направи... ъ-ъ... като себе си.

— Чудесно! И пак ще бъдете приятели?

— Ами нещо такова, да.

— Май че ме премягаш, господарю — усъмни се огънчето.

— Виж какво, Уилоу — въздъхна той и за момент остави работата си, — афродизиакът кара мъжа да пожелае една жена плътски. Освен това Самона използва специални любовни еликсири.

— Любовни секири ли? Те за какво са — да отрежат любовта от плътската доза ли?

— Пораждат желание. Еликсирът поражда любов там, където преди това я е нямало.

— Не виждам особен смисъл.

— Нито пък аз — призна Еймър. — Цялата работа е в това: ако успее да ме прилъже да изпия дозата, ще стана неин роб.

— Не ми ли каза, че магиите ѝ не ти действат?

— Досега. И то защото неутрализирам нейните отрови с мои противоотрови. Но винаги съществува вероятността да измисли *нова* рецепта, която *би* ми подействала.

— И сега какво правиш?

— Приготвям антиафродизиак, Уилоу.

— Антикакво?

— Защитно хапче — поясни Еймър. — Ще ме предпази от въздействието на нейната доза. Да видим... къде дяха селитрата?

— Но ти не *искаш* ли да се влюбиш в нея?

— Уилоу, не ми задавай объркващи въпроси.

— Нищо не разбирам.

— Същото важи и за мен.

— Тя защо иска да те накара да я харесваш?

— Защото е жена.

— Стига вече! Освен това!

— Уилоу — процеди през зъби Еймър, — не е твърде тактично да напомняш на един учен колко много неща не знае.

— Добре, съжалявам! Но цялата тази работа ми се струва много глупава. Тя забърка някаква доза, за да се влюбиш в нея, а ти друга, за да не се влюбиш. Щяхте да си спестите сума ти време и тревоги, ако и двамата не забърквахте дози.

— Абсолютно вярно — съгласи се Еймър. — За съжаление Самона не мисли така.

— И защо?

— Ами... Предполагам, че като не може да ме покори по един начин, ще опита по друг.

— И афро... там каквото беше, в състояние ли е да го направи?

— Като начало е добре — призна Еймър.

— Не разбирам — изпъшка нещастното, объркано огънче.

— Де да можех аз да разбера! — каза разпалено Еймър. — Така... пелин... сок от жлъчка... вълчи шлем...

— Любовни дози — запаметяваше Уилоу думите в главата за енергийни импулси. — Защитни хапчета... Чакай само Харвард да чуе за всичко това!

Имаше предвид учредения преди много години колеж.

Еймър разбърка за последен път сместа, вдигна я към устните си и я изпи на екс. Направи кисела физиономия, изкашля се и се усмихна.

— Така! Спасен съм!

Някакъв звук — толкова тих, че можеше по-скоро да се усети, отколкото да се чуе — изпълни стаята. Уилоу затрептя панически.

— Тъкмо навреме — пое дълбоко дъх Еймър.

— Добър ден, Еймър — измърка нисък, дрезгав глас.

— Добър ден, Самона.

Гласът ѝ бе по-дълбок и по-плътен от обикновено и по тялото му полазиха тръпки. Еймър се досети, че дозата ще подейства в пълна степен след още няколко минути.

Самона се приближи до креслото му, а диплите на прилепналата към тялото ѝ пола подчертаваха гъвкавите ѝ движения.

— Не си особено любезен. Обикновено домакинът предлага нещо разхладително на госта си след тъй дълго пътуване.

— Разбира се — каза Еймър. — Извини ме.

Стана и взе кана и две чаши от лавицата.

— Чаша сладко вино ще свърши ли работа?

— Много добре — каза Самона и мимолетна усмивчица трепна на устните ѝ.

Беше кратка като изтиктакването на часовник, но все пак не убягна от погледа на Еймър.

Той напълни чашите и ѝ подаде едната:

— За твоето могъщество — да расте и се умножава.

— Лицемер! — каза тя. — Вдигни друг тост, Еймър, защото както ти, така и аз знаем, че никога няма да бъда по-силна, отколкото съм сега.

— Хайде, хайде. Още си млада.

— Да, но вече съм на върха. Ти, Еймър, също си млад, но твоята сила продължава да расте. Знам го, защото достатъчно дълго се опитвам да те победя.

— Стига, Самона! — запротестира той. — Не се отказвай толкова лесно! Знаеш, че все още можеш да ме победиш.

— Наистина ли? Не ми изглежда твърде вероятно.

— Не й вярвай, господарю! — прошепна Уилоу зад гърба му. — Не забравяй дозата!

Това извади Еймър от шока.

— Да! И така... ъ-ъ-ъ... Самона... радвам се, че най-последно си се отказала да тичаш подир блуждаещи огънчета.

Някой тихичко се изкашля зад гърба му.

— Моля за извинение, Уилоу — изсъска Еймър с изкривена уста.

Самона нищо не забеляза, беше се обърнала, за да отиде до огнището.

— Имаш право, Еймър. Помъдрях от болезнените уроци на разочарованието. Знам какво е да загубиш.

— По всяка вероятност...

— Не — наведе тя безсилно глава, — дойдох да призная поражението си, Еймър.

Той за миг й повярва и се изплаши. Но си спомни плъзналата по устните й злорада усмивчица, докато й наливаше вино.

— Радвам се, че си помъдряла, Самона. Няма никакъв смисъл да хабиш сили за непостижими цели.

— Именно това научих — каза тя с лека горчивина. — Дойдох да склучим примирие. И за да ти докажа, че ти желая доброто, нося ти новини за заплашваща те опасност.

— Опасност ли? Кой ме заплашва?

— Смъртта.

— Тя ни заплашва винаги, Самона — усмихна се Еймър.

— Не разбираш — извърна се рязко тя.

— Готов съм да науча.

— А, и нетърпелив на всичко отгоре — отново се натъжи тя, но прикри тъгата си зад усмивка. — Тогава знай, учено човече, че в този ужасен свят, който населяваме, Смъртта не е сила, а същество.

— Фантастично...

— Но достатъчно реално за нас — отново обърна лице към него Самона. — При една вещица тя не пристига както при всички останали хора, когато моментът настъпи. Идва лично, но ти може и да не разбереш, че е дошла, докато студената ѝ, подгизнала костелива ръка не те сграбчи за рамото.

— Ела на себе си. Сигурен съм, че можете да си измислите някаква защита.

— Така е, но е достатъчно да се отпуснем само за секунда и тя ни сграбчва. Ако се самозабравим, възгордени от уменията си, докато наблюдаваме конвулсиите на жертвата, почти със сигурност ще усетим студът да докосва рамото ни и да пролазва към сърцето и ще дочуем триумфалния ѝ вик, докато потъваме в бездните на ада.

Самона стоеше бледа и разтреперана, без да отделя поглед от огъня, сякаш празните очни кухни на Смъртта се бяха втренчили в нея.

— Но ако Смъртта дебне постоянно наоколо ни, както ти твърдиш — тихо попита Еймър, — защо никога досега не си ми споменавала за нея?

— Защото снощи ни се яви за първи път — отвърна със сподавен глас Самона. — Тази сутрин намерихме Гуди^[2] Коистър в нейния люлеещ се стол пред камината. Беше вкочанена до смърт.

В очите ѝ проблеснаха кротките пламъчета от огъня в огнището.

— Лично я видях — прошепна тя. — Върху рамото ѝ все още личаха следите от нейните пръсти.

— Гуди Коистър? — не искаше да повярва Еймър.

— Да, Гуди Коистър — усмихна се злобно Самона, — тази целомъдрена дърта торба. Това олицетворение на благоприличието в Нова Англия. Да ти кажа ли колко копелета са създали двамата със стария Могард?

— Могард ли?

— Да, Могард. Главен магьосник на Нова Англия и вицепрезидент на Всемирното братство на магьосниците. Доста

бебчета направи той на старата кокошка — разбира се, нито едно от тях не оживя.

За миг Самона изглеждаше далечна и тъжна.

— Но Гуди Коистър ми преподаваше катехизиса! — каза Еймър.

— Естествено. Най-отвратителните винаги са най-уважавани. Да ти разкажа ли и за Секстън^[3] Кериър?

Еймър потръпна.

— Недей, моля те.

Очите ѝ светнаха и широка усмивка на задоволство озари лицето ѝ. Извърна глава и когато отново погледна Еймър, изразът ѝ пак беше кротък и смирен.

— Добре. Само исках да те предупредя. Хайде, Еймър, напълни чашата ми и да пием за приятелството.

Еймър се отърси от обзелото го безпокойство и се усмихна насила. Кимна, взе каната от полицата и напълни двете чаши.

— Червено като устните ти, скъпа моя, и искрящо като очите ти.

— Галантен както винаги — вдигна чаша тя. — За нашето примирие.

— *Rax nobiscum* — отпи Еймър.

Самона едва не се задави с виното.

— Моля те! — успя да промълви най-после тя. — Не може ли да не употребяваш църковни слова?

— Съжалявам. Наистина съжалявам — Внимателно я потупа той по гърба.

— Не ме докосвай! — изкреця Самона и се извърна към него като уловена лисица.

Еймър бе готов да се закълне, че за миг в черните ѝ като нощта очи се мярна дяволът.

— Извини ме, Еймър — светкавично възвърна самообладанието си тя. — Нали знаеш, че не понасям да ме докосват. И става все по-лошо, откакто... влязох в дружеството.

Еймър имаше съвсем бегла представа за кошмарния ритуал при встъпването в Дружеството на вещиците и за това, колко много се е променила Самона. Потръпна.

— Бях забравил. Моите извинения.

— Приемат се. О, по дяволите! — Последната дума тя произнесе почти благоговейно. — Целия те залях с вино.

— Всичко е наред — светкавично възвърна самообладание и Еймър. — Имам достатъчно. Искаш ли още една чаша?

— Ако обичаш. — Тя постави ръка на челото си. — Мисля, че... ще ми се отрази добре.

— Какво ти е? Бледа си.

— Добре съм. Нищо ми няма.

— Седни.

Еймър придърпа към нея едно кресло. Тя почти се свлече в него. Той взе един бележник и започна да ѝ вее леко.

— Само малко да си почина...

— Сега, сега — успокой я той. — Прекалено много вълнения, това е всичко...

— Да. Вече... съм по-добре. Благодаря.

Еймър остави бележника, занесе чашата ѝ до полицата и наля вино от каната. Коленичи и ѝ я подаде.

Когато Самона я пое, той забеляза на ръката ѝ пръстен с необикновено голям камък — масивен смарагд с тъмен, почти съвършен блясък. Откакто я познаваше, Еймър не беше виждал Самона да носи такъв пръстен.

— Какъв красив камък!

— Аз... радвам се, че ти харесва, Еймър.

Очите ѝ се разшириха от почуда и... може би от смущение?

— От тази... ъ-ъ... твоя приятелка, за която съм чувал да говориш... Лукреция ли?...

— Да, подарък ми е от нея.

Той гледаше пръстена с тъжна усмивка.

— Еймър...

— Да, разбира се.

Мъжът откъсна поглед от пръстена и отиде при един сандък до масата, където се намираше Уилоу.

— Трябва ти нещо по-силно от вино.

Щом той ѝ обърна гръб, Самона се понадигна, измъкна трескаво камъка от гнездото му и изсипа дозата в чашата на Еймър.

— Господарю — изсъска Уилоу, — сипва нещо в чашата ти.

— Очаквах го — отвърна шепнешком той. — Добре че не си изпих виното.

— Не е ли опасно?

— Не особено, Уилоу. Я да видим... Мисля, че ѝ оставих достатъчно време...

Съвсем точно, защото едва беше успяла да постави камъка на мястото му и да се отпусне назад в креслото, когато Еймър се върна при нея.

Взе чаша от полицата и отсипа от бутилката с уиски, която бе извадил от сандъка.

— Заповядай.

Подаде чашата на Самона. Ръката ѝ потреперваше, докато тя я поднасяше към устните си. Еймър взе своята и я вдигна, чудейки се какво ли заклинание щеше да го връхлети.

— За бързото ти възстановяване — каза той и пресуши чашата.

Самона го наблюдаваше крадешком и прошепна нещо, докато той пиеше. След това се отпусна в креслото и бавно отпи от уискито, докато чакаше дозата ѝ да подейства. Изпод тъмните вълни на косата гърдите ѝ плавно се повдигаха и спускаха при всяко вдишване и издишване и Еймър остана изумен, когато си зададе въпроса, какво ли би разкрило дълбокото деколте, ако тя отметне коси.

Накрая Самона остави чашата си, въздъхна дълбоко и прехапа устни.

— Еймър — каза след малко, — нещо... не се чувствам добре. Би ли премерил пулса ми?

— Разбира се — отвърна той и взе китката ѝ, искрено озадачен какво би могла да крои.

Помъчи се да напипа вената, пробва още веднъж и се намръщи.

— Не го усещам.

— Аз също никога не успявам — каза тя. — Опитай до сърцето.

Пъхна ръката му под тежките черни къдрици и Еймър усети, че деколтето ѝ е наистина много дълбоко.

За миг остана зашеметен, загубил ума и дума. Вцепенен от изумление, той постепенно осъзна въздействието на дозата и се поздрави, че бе взел противоотрова. По един или друг начин Самона твърдо бе решила да обсеби душата му. Реши да продължи играта, за да провери дали тя му е подготвила и други клопки.

Еймър я погали, проправяйки си път между разкошните черни къдрици, и ги отметна от раменете ѝ, след това плъзна ръка по изпъкналата мекота. Почувства, че тя потръпна от докосването.

Коленичи, без да отделя поглед от млечнобелите ѝ гърди, които се повдигаха и спускаха, сякаш искаха да се измъкнат от кадифения си затвор.

Взря се в лицето ѝ — беше мъртвешки бледо. Даде си сметка, че тя за първи път усеща нежността на мъжко докосване и не само страстта я кара да трепери. И изпита нещо подобно на преклонение пред храбростта ѝ.

Самона го погледна уплашено и потрепващите ѝ устни леко се разтвориха. Той плъзна ръка по гърба ѝ и я притисна към себе си. По устните им се разля влажна сладост.

Отдръпнаха се един от друг и той притисна главата ѝ към рамото си.

— Значи така било... — зачуди се той.

— Кое...? — почти се задъха Самона.

— Лопатката ти — въздъхна Еймър. — Свързана е с ключицата със сухожилие! А мислех, че са свързани с хрущял...

За момент Самона остана абсолютно неподвижна. След това изхвърча от креслото и с крясък на дива котка се прилепи към стената.

— Махни си ръцете и се пръждосай от мен, безчувствен изрод!

Заби извитите си като куки нокти в стената зад себе си, погледна го освирепяла и изсъска:

— Да се продъниш в ада дано!

На Еймър му се стори, че за миг видя в очите ѝ да проблясват адските пламъци на преизподнята.

Изтреця облак зелен пушек. Когато се разнесе, тя беше изчезнала.

— Слава Богу! — въздъхна Уилоу. — Най-последно си отиде, господарю!

Но Еймър не откъсваше поглед от мястото, където допреди миг се намираше тя.

— Странно... много-много странно... — мърмореше той.

— Какво, господарю?

— Моите чувства, Уилоу.

— Какво им е, господарю? — развика се паникьосано огънчето. — Какъв е проблемът?

— Трябва да го запиша. — Той бързо отиде до писалищната маса и грабна едно перо. — Това е безценна информация... Вероятно никога

няма да изпитам подобно усещане.

— Нима? — извика разпалено Уилоу. — Но за какво става дума?

— Разбираш ли, Уилоу...

— Успокой се, господарю, много ти се събра. Легни и се отпусни. Прекара тежък ден. Ще го запиша вместо теб.

И Уилоу се зае да направи нужните промени в електрическото си напрежение.

Еймър я послуша, легна на тясната кушетка до стената и отпусна глава върху възглавницата от конска грива.

— Първия път го усетих, когато ми каза, че е дошла да сключим примирие...

— Кажи го да ти олекне, господарю — съчувствено се обади огънчето.

— Погледна ме и очите ѝ бяха толкова невинни, изглеждаше толкова покорна...

— М-м-м.

— ... и примирена...

— Да, господарю...

— И тогава, Уилоу, само за миг аз *се уплаших!*

— Наистина ли?

— Това ме *безпокои*, Уилоу...

Вятърът фучеше около къщата, разярен от безсилието си. Но други ветрове му си притичаха на помощ, предвождани от страховити черни облаци, които пълпяха от запад и закриваха луната. Вятърът приветства своите родственици и всички заедно се нахвърлиха върху хижата — виещи, бесни. Накрая пристигна огромен черен облак и от търбуха му рукнаха порои и затрещяха мълнии, а ветровете се кискаха самодоволно.

Без да им обръща внимание, Еймър продължаваше да спи непробудно вътре, но сънищата му бяха тревожни. Това ги вбеси още повече и те удвоиха силата си. Еймър продължаваше да спи, докато накрая Уилоу се сепна и се ослуша.

— Господарю! Събуди се! — извика тя.

На вратата се чукаше.

— Господарю! Събуди се! Има някой!

— Какво? Тук? Къде? — вдигна глава Еймър, все още унесен в съня.

— На вратата!

— Тук? — Той вторачи поглед във вратата.

При следващото — по-силно и по-бързо — почукване тя потрепери.

— О, Господи! По това време!

Еймър се измъкна от леглото, прониза го студ, когато стъпи върху изстиналите дъски, пхна крака в пантофите и се изправи. Затътри се към вратата, когато блъскането се поднови, този път още по-настойчиво и нетърпеливо.

— Сега, моля! Сега! Идвам! Най-после дръпна резето.

Вратата се тръшна силно и вятърът изфуча победоносно, втурвайки се към нея — и се отдръпна, срещнал преграда по пътя си. Нададе вой от възмущение, но една светкавица го укроти с последвалия я гръм и озари силуета на прага — загърнат в мантия и с качулка на главата.

Алхимикът потрепери от студ. Обърна се да вземе робата си и я нахлузи на гърба си. Завърза широкия колан и пак се обърна към вратата.

— Извинете ме за външния вид — каза той, — но трябва да призная, че не ви очаквах.

— Всичко е наред — отвърна фигурата. — Почти с всички е така.

Еймър се намръщи.

— Предполагам, няма да бъде прекалено нахално от моя страна, ако ви попитам коя сте и по какъв повод сте тук?

— Ни най-малко — каза фигурата и добави с гробовен глас, — моето име е Смърт и съм дошла за теб.

Еймър повдигна вежди.

— Наистина ли? — каза леко изненадан той. — В такъв случай... това е чест за мен.

Постепенно дойде на себе си и осъзна, че Смъртта продължава да стои на входа.

— О, Боже Господи! — извика той. — Сигурно си мислите, че съм ужасно неучтив. Влизайте, нали нямате нищо против?

Малко озадачена, Смъртта пристъпи в стаята и Еймър блъсна вратата зад нея. Вятърът нададе вой и яростно заудря по нея. Еймър хлопна дъбовото резе и отиде да хвърли една цепеница в огъня.

— Елате до огъня да се изсушите. Да ви наляя нещо?

— Защо не! — остана приятно изненадана Смъртта. — Пелин, ако ви се намира.

— Разбира се — каза Еймър и взе нова кана от полицата. Напълни една чаша и я подаде на гостенката, а след това наля и на себе си. Взе шишенце от лавицата, изсипа малко от ухаещия на цикория прах върху едно трикрако столче и измърмори някаква кратка, неясна фраза. Очертанията на столчето се разтвориха във въздуха и то започна да се разтяга и да се уголемява като живо. За трийсет секунди прие формата на кресло с висока облегалка. Изникнаха възглавнички, които пораснаха и разцъфнаха в разкошно златно кадифе. Очертанията му отново се втвърдиха и пред огнището застана меко и богато отрупано с възглавнички кресло.

— Заповядайте, седнете — покани я Еймър.

Смъртта не отговори, втренчила поглед в креслото.

Най-после се изкашля и започна делово:

— Да, това ми дава повод да обясня защо съм тук, майстор Еймър.

— Все пак седнете — настоя той. — Става ми болно, когато гостите ми стоят прави.

— Не, благодаря. Мантията ми все още не е съвсем суха. Що се отнася до този... ъ-ъ-ъ... странен подарък от ваша страна, майстор Еймър...

— Колко съм недосетлив! — прекъсна я той. — Моля ви да ми простите. Все още не съм се събудил напълно.

Отиде до един шкаф в стената близо до работната маса и измъкна кожен жакет.

— Моля да го облечете и да ми разрешите да закача мантията ви до огъня.

— Не, благодаря. — Гостенката ставаше нетърпелива. — Тук и без това е доста топло и трябва да призная, че почвам да се чувствам като варен картоф.

Тя свали качулката, разтвори мантията и Еймър се вторачи като хипнотизиран. Главата ѝ беше само череп, а тялото — цял-целеничък

скелет.

— Извинете — помоли я Еймър, — но бихте ли повдигнали малко ръката си?

— Така ли? — намръщи се Смъртта.

— Да, чудесно.

Еймър взе бележник и писалка и започна да рисува.

— Сега бихте ли описали кръг? Да, великолепно. Разбирате ли, в момента проучвам връзката между ключицата и костите на ръката и...

— Моля ви!

Смъртта се загърна плътно в мантията и се извърна настрана, а върху белия череп се разля лека руменина.

— О, по дяволите! — извика Еймър и лицето му стана огненочервено. — Когато ме погълнат изследванията ми, госпожо, забравям всичко, включително и доброто възпитание. Моля ви да ми простите.

— Добре, добре. — Смъртта отново се обърна към него. — Никой не е безгрешен. Но ако наистина се чувствате виновен, майстор Еймър, можете да го докажете, като ми налеете още малко пелин.

— Разбира се, веднага. — Еймър пак напълни чашата й. — Все пак сигурна ли сте, че няма да седнете?

— Не, благодаря. Но може би вие трябва да седнете. Боя се, че ви нося не особено приятни новини.

— О! — Еймър хлътна в креслото, в което предишния ден бе седяла Самона. — Неприятни новини? Какво ли може да е?

— Така — изкашля се Смъртта и закрачи напред-назад пред огнището със склучени на гърба костеливи ръце. — Така. Боя се, че това би ви се сторило проява на неблагодарност от моя страна, като се има предвид вашето гостоприемство, но... все пак дългът си е дълг и... Вие, майстор Еймър, с положителност знаете, че никой не е вечен.

— Да — каза Еймър и се усмихна с дежурната празна усмивка.

— Ами... това е положението — с леко раздражение продължи Смъртта. — Всички трябва да умрем в даден момент и... искам да кажа... По дяволите, Еймър, сега е твой ред.

В продължение на минута Еймър не каза нищо.

— Разбирам — пророни накрая той.

— Господарю! Какво ще *правим!* — занарежда Уилоу.

— Май скоро ще получиш свободата си, Уилоу — каза бавно Еймър.

— Не я искам, не я искам! Не и на *тази* цена! — Хайде... съжалявам, приятел — обади се дрезгаво Смъртта, — което е писано, трябва да стане.

— Да, добре, добре. — Еймър гледаше втренчено огъня. — Но... не е ли малко странно?

— Кое?

— Самона. Не знам защо, но си мисля само за едно — поне веднъж да бях я целунал без моето защитно хапче. Така и не го направих никога — обърна се той и смръщено погледна Смъртта. — И защо изобщо ми хрумна това?

Една сълза се търкулна от крайчеца на очната ѝ кухня по твърдата бяла скула.

— Хайде, хайде, да свършваме по-бързо! Дай ръка.

Еймър не обърна внимание на протегнатите костеливи пръсти и зашари безцелно с поглед из стаята.

— Но аз имам да свърша още толкова много неща...

— Същото каза и Цезар, когато отидох да го взема, същото каза и Петър, и Карл Велики. Хайде, престани да се самоизмъчваш!

Погледът на Еймър падна върху костите, които бе дялкар предишния ден. Изражението му постепенно се успокои и той внимателно сложи купчинката кокали в скута си. Взе от масата една макара с тънка жица и започна да нанизва миниатюрния скелет.

— Разрешете ми да свърша само това — помоли той. — Само да го завърша и тръгвам.

— Добре, но побързай — прибра ръката си Смъртта и в тона ѝ се усети нотка на облекчение.

Отново закрачи из стаята.

— Ако беше достатъчно разумен да не си цапаш ръцете с разни магии, всичко това нямаше да се налага.

— Защо, какво им е на магиите? — постави ключицата на мястото ѝ Еймър.

— Работата не е в магиите. Момчетата горе ги смущава начинът, по който си ги осигурявате.

Еймър вдигна глава. Смъртта се обърна към него и вдигна поучително пръст.

— Би могъл поне да проявиш здрав разум и да обезопасиш вратата си! Твоят учител би ти предоставил каквито си поискаш заклинания с единствената цел да остана пред вратата ти!

Еймър се усмихна тъжно и поклати глава.

— Аз нямам учител.

— Това е абсолютно лекомислие и нехайство! Ако ти... *Какво каза?*

— Нямам учител.

— Наистина ли? Надявам се, че не си магьосник?

— Правилно, не съм.

Еймър свърза таза с гръбнака.

— О! Тогава как правиш магиите си?

— Мисля, че така съм се родил. Все повече се убеждавам, че човек, който може да си служи с магия, е заченат с този талант. Или го имаш, или не — но само заложбите не са достатъчни, трябва да се научиш да ги използваш — увеличаше се постепенно той. — Това е всичко, което тукашните вещици и магьосници получават от договора си с дявола — обучение. Но много от тях не притежават енергията за това. Сатаната и по-старите вещици просто ги заблуждават, че могат да се занимават с магьосничество. През последните години научих, че на Изток живеят свети мъже, които могат да правят чудеса, но това не е главна цел на заниманията им — те обучават хората, които истински желаят да усъвършенстват своя духовен живот. Така че те придобиват уменията си чрез духовно извисяване, а не като осъждат душите си на вечни мъки в задгробния живот. Но когато започнах да се занимавам с това, не знаех нищо за тях.

— В такъв случай как намери учител?

— Сам се научих. — Еймър свърза бедрената кост. — Чрез изследвания и упорит размисъл. Експериментирах, докато открия правилата, на които е подчинен светът. Сам отвоювам знанията си, госпожо. А не прося.

— Правила ли? — прекъсна го Смъртта. — Какви правила?

— О, те могат да бъдат най-различни — например принципът на еквивалентността: за всеки постигнат резултат се заплаща по един или друг начин. Или принципът на сходството, който ми позволява да постигна някакво въздействие — например да премахна брадавица, — като извърша същото върху модел на конкретния човек, насочвайки

правилно мисълта си. Това всъщност е само приложение на един по-общ принцип — нещо като правило на знаците: „Знакът е и *самото* нещо, което означава“ — по някакъв метафизичен начин, който още не съм открил. Имам основания да мисля, че има други светове, други вселени, където правилата на магията са неприложими — тоест знаците *не са* самите неща.

— Фантасмагории — отсече Смъртта.

— За нас може би. Но и ние вероятно сме същото за тях. В свят, в който един алхимик може да разговаря със Смъртта, законите на магичното действат безупречно.

— Значи ти не си продал душата си? — изпитателно го погледна Смъртта.

— Не, разбира се — отвърна Еймър. — *Invictus*.

Потънала в размисъл, Смъртта дълго време измерваше с крачки пространството пред огнището. Еймър прикрепваше последната фаланга, когато черепът проговори отново.

— Може и да е вярно. Но тази история съм я чувала вече много пъти и почти винаги се оказва лъжа. Боя се, че въпреки всичко ще се наложи да дойдеш с мен.

— Може би не трябваше да съм толкова гостоприемен — унило се усмихна Еймър. — Вероятно бихте били по-склонни да ми повярвате.

Направи примка от жицата, привърза я за крачето на скелета и остави всичко на масата.

— Може би — отвърна Смъртта, — макар да съм неподкупна — имунизирана съм срещу рушвети. Стига приказки, играчката ти е готова. Времето ти свърши.

— Не съвсем — каза Еймър и уви другия край на жицата около крака на масата.

Извади от джоба си шишенце с прах и поръси с него модела.

— Милиохим слох Яхим — измърмори той.

— Какво?

— Милиохим слох Яхим — повтори услужливо Еймър.

— Какво значи това?

— Ами доколкото мога да бъда сигурен — отговори той, — това значи, че не можеш да помръднеш от мястото си.

— Не знам как очакваш да ти повярвам, че не си магьосник, като не преставаш да материализираш всичките тези питиета.

— Всъщност аз не ги материализирам — щракна с пръсти алхимикът и на масата се появи плоска бутилка абсент. — Аз ги транспортирам. Един търговец на спиртни напитки в Бостън непрекъснато открива, че от запасите му липсват все нови и нови бутилки.

— Крадец! — обвини го Смъртта.

— Няма такова нещо. На мястото на всяка липсваща бутилка той намира злато. Да си забелязала, че всеки път поставям на масата къс самородно злато, преди да транспортирам поредната бутилка?

— И то изчезва — изгледа го строго Смъртта. — Тъкмо това се чудех.

— Масата на бутилката трябва да бъде заместена с равностойна маса — обясни Еймър. — Предполагам, че бих могъл да използвам и камъни, но със злато е по-честно. Надявам се, че печели доста добре от тази сделка.

— И аз така мисля. Но откъде намираш златото?

— Копая го — след като го открива, разбира се.

— А как се научи да го откриваш? — настояваше Смъртта.

— Стана от само себе си. Бях съвсем малък, когато забелязах, че лесковите клончета потрепват, когато ги държа — сигурно съм бил на три годинки.

— И *все още* искаш да повярвам, че твоята енергия няма нищо общо със свръхестествените сили?

— В такъв случай как пък аз да повярвам, че си свръхестествена, след като се наливаш толкова много? — върна си той.

— Ами! Само няколко чашки.

— Тъхъ! — изфъфли огънчето. — Аз ги броя!

— И пиеш освен това — каза му Смъртта и пак се обърна към Еймър: — Затова ли отливаш в стъкленницата?

— Дори едно огънче има нужда от гориво...

— Петата си чаша изпразни преди три часа — леко завалено каза Уилоу. — Оттогава си обърнала шест чаши шартрюз, четири коняка и четири абсента — сега започваш петия.

— Уилоу, ти си сбъркала призванието си — заключи Смъртта. — От теб би станал отличен гризач на съвести.

— На всичко отгоре изобщо не те хваща — измърмори алхимикът на Смъртта.

— Естествено, че не.

— Вероятно искаш да кажеш: „Свръхестествено, че не“?

— Казах, каквото казах — остави чашата си Смъртта. — Нима би било нормално самата Смърт да се спиртоса?

— А нормално ли е да се любителка на изискани напитки?

— Разбира се, след като не ми действат. Всъщност аз имам определен афинитет към спирта. Хайде, стига, майстор Еймър, налей още чашка абсент, защото има голяма опасност да го ударим на философски теми.

— О, Господи! На всяка цена трябва да избегнем *това* — напълни отново чашата й Еймър.

Бледата гостенка гаврътна питието и се отпусна в креслото с доволна въздишка.

— Знаеш ли, майстор Еймър, започваш все повече да ми харесваш.

— Не се учудвам.

Смъртта го изгледа изпитателно.

— Магьоснико — в гласа й прозвучаха заплашителни нотки, — да не си правил още заклинания по мой адрес?

— О, не! Нищо подобно — оправда се Еймър. — Просто абсентът прави сърцето по-любвеобилно.

— Все едно не съм го чула, но при условие че отново ми напълниш чашата. Този път пелин.

— Опитай с малко хвойнов джин — наля й той в чашата.

— Забелязвам, че и теб не те хваща.

— Гош-шподар'т е иш-шпил шамо две глътки бренди — запелтечи Уилоу.

— Не ми понася — призна той, добави пелин в чашата и й я подаде.

Смъртта отпи.

— Не е лошо — и отпи още веднъж. — Всъщност е великолепно. Твоя ли е рецептата, майстор Еймър?

— Да — отвърна поласкан той.

— Как го нарече?

— Кръстих го на името на светеца, чийто празник бе денят, когато го пробвах за първи път.

— И кой е той?

— Свети Мартин.

— Сигурно е чудесно — каза плътен дрезгав глас. — Може ли да опитам?

— Да, разбира се.

Еймър наля от пелина, без много-много да се чуди чий беше този глас.

Обърна се и видя поразително дебел мъж с огромна черна наметка и островърха шапка с широка периферия и потъмняла месингова тока. Лицето му бе някак хлътноло и това му придаваше печалния израз на копой, контрастиращ с налудничавата гримаса на широко ухилената уста.

— Еймър — каза друг, този път женски глас, — мога ли да те представя на майстор Могард, Главен магьосник на Нова Англия и вицепремиер на Световното братство на магьосниците?

До него стоеше Самона и го гледеше победоносно.

— Кой е там? — запита Смъртта. Тя седеше с лице към огъня във високото кресло и не виждаше Самона и магьосника, които стояха зад него.

— Самона и един... ъ-ъ... приятел — хвърли поглед към нея Еймър. — По всяка вероятност те...

Но не продължи, забелязал в дъното на очните ѝ кухни проблясъците на преизподнята.

— Майстор Могард — каза Самона, — това е Еймър, за когото съм ви говорила.

Могард се заклати към него и му подаде късата си, космата лапа.

— Очарован — изграчи той.

— Радвам се да го чуя — надигна се Еймър, за да поеме разядения от киселини израстък.

— Не, не — поправи го Могард. — Не аз. Вие сте очарованият — или ще бъдете след малко.

— Сериозно? — Еймър издърпа ръката си от лепкавата му длан.

Добави хвойнов джин в чашата с пелин и я тикна в ръката на Могард.

— Ще пиеш ли нещо, Самона?

— Мисля, че да — отвърна тя.

— Малко сладко вино?

— Чудесно.

Могард се заклатушка из стаята — оглеждаше апаратурата, прелистваше бележниците и се взираше в праховете. Върна се обратно при тях точно когато Еймър подаваше чашата на Самона.

— Отлично, отлично. Имате превъзходна лаборатория, майстор Еймър.

— Благодаря — прие с поклон комплимента Еймър. Могард посегна към лавицата и разлисти друг бележник.

— Да, наистина! Натрупали сте поразително много знания, майстор Еймър. — И след малко добави замислено: — Дори прекалено много.

— О? — изненада се Еймър. — Мога ли да запитам точно как би трябвало да тълкувам подобно твърдение?

Могард въздъхна — или по-точно изхриптя — и върна бележника на мястото му.

— Ако не греша, вие не сте член на Братството, майстор Еймър?

— Братството ли?

— Това ще рече, че сте събирали знанията си без помощта на някое... м-м... същество?

— Разбира се. Всичко е плод на собствените ми усилия — не без гордост отвърна Еймър.

— А! Тъкмо от това се боях. Сигурен съм, майстор Еймър, че разбирате затрудненото ни положение. Ние не можем да разрешим на един... м-м... непосветен да практикува.

Погледът на Еймър застина.

— Не знам да имате някакви пълномощия в това отношение.

— Формално може би сте прав — озъби се Могард в усмивка. — Но разполагаме с възможности за въздействие върху хора, които не са съгласни с нас. Положително сте разбрали, че прогонването ви от Салем не беше чисто спонтанен акт.

— Естествено, благопристойните граждани не си измислиха сами, че съм магьосник — намръщи се Еймър. — Известно ми е, че Самона им го е подхвърлила...

— Но вие с положителност сте се досетили, че една жена, тъй млада и с тъй слабо влияние, не би могла да организира такова мощно брожение — пристъпи към него Могард. — Естествено, тя получи сериозна подкрепа от някои изключително влиятелни граждани, изключително влиятелни.

— Като... Гуди Коистър и Секстън Кериър ли?

— И от тях, да — закима енергично Могард. — И от други някои — все състоятелни граждани.

— И все членове на вашето дружество.

— Не моето, не. Моето дружество е другаде. Но на салемското дружество — да. Всъщност ние предпочитаме краят да е фатален...

Самона го погледна изумена.

— ... така че проблемът, който представлявате, да получи окончателното си разрешение — но за нещастие вие се оказахте похитър от тълпата.

— Акцията беше лошо замислена — смръщи вежди Еймър. — И всичко ще ви се върне — рано или късно.

— О, мисля, че ни подценявате — както и ние ви подценихме. Да, знанията и уменията, които демонстрирате, правят от вас много голям проблем.

— Е, благодаря все пак!

— Но ви уверявам, че те са и голяма заплаха — поради което се налага да ви обезвредим.

— Мога ли да попитам как възнамерявате да го направите? — усмихна се бавно Еймър.

Могард сгърчи замислено издутите си устни.

— Малко е необичайно, но човек с вашите способности заслужава по-голямо внимание.

Което значеше, помисли си Еймър, че Могард ще се опита да го принуди да се откаже да служи на Бога и на доброто и да стане член на дружеството.

— Майстор Еймър — ухили се пак Могард, — вашите умения се основават на познаването на известни закони, които сте открили чрез своите проучвания, прав ли съм?

— Напълно.

— Тогава сте наясно какви ще са последиците, ако тези закони временно престанат да действат в дадено пространство, където се

намирате вие и което винаги е около вас, където и да отидете.

Еймър престана да се усмихва.

— А притежавате ли способността да го направите?

— Да, моят, м-м-м... старши е уредил всичко.

— И няма да се поколебаете да се възползвате от това?

— Разбира се, че не — ухили се още по-широко Могард. — Освен ако не решите да кандидатствате за членство в Братството.

— Разбирам — каза спокойно Еймър, но лицето му преbledня.

— И ако не го сторя, ще ме лишите от силата ми, като блокирате всички естествени и свръхестествени закони в непосредственото ми обкръжение.

— Правилно сте разбрали.

— Силите, които поддържат най-фините връзки в материята, ще се разпаднат — и всичко около мен ще се превърне в прах.

— Толкова ситен, че ще бъде невидим.

— Включително и храната.

— А-а, виждам, че сте схванали главното — закиска се Могард.

— Накратко: ако откажа да продам душата си, ще умра от бавна гладна смърт.

— С положителност! Удивителна схватливост, господине! Наистина ви се възхищавам.

— Да умре от глад! — извърна се рязко към магьосника Самона с побеляло лице и треперещи устни. — Не, Могард! Ти каза, че само ще отнемеш силата му!

— Вярно е, скъпа, но не знаех, че е натрупал толкова много мъдрост.

— Няма да ти разреша да му причиниш зло!

Очите му проблеснаха и той се заклатушка към нея с хипнотизиращ поглед.

— О, само се опитай да ми попречиш, миличка! — изръмжа Могард. — В такъв случай ще се наложи да вземем дисциплинарни мерки по мой избор.

Самона се дръпна погнусена и разтреперана, но кикотещият се Могард се приближи още по-плътно към нея.

— Остави я на мира! — викна Еймър, размахвайки ръжена.

Могард се завъртя и се заклати към Еймър, а кикотът му ставаше все по-истеричен.

— Значи и ти искаш да изпробваш силите ми?

Костелива ръка сграбчи Еймър за китката. Той погледна надолу и видя проблясващите очни кухни на Смъртта.

— Освободи ме! — прошепна гневно тя. — Освободи ме и ще те отърва от него завинаги!

Еймър погледна към Самона, която се бе притиснала до стената бледа и разтреперана. Бавно поклати глава.

— Не ставай глупак! — изсъска Смъртта и добави презрително: — Не се притеснявай, тези двамата ме убедиха, че не си никакъв магьосник.

Еймър пак поклати глава.

— Но защо?

Гласът ѝ бе прегракнал от ярост, но видя, че Еймър е вторачил поглед във вещицата, а не в магьосника. Отпусна се в креслото и изгледа сърдито алхимика.

— Сега разбирам — каза горчиво Смъртта. — Ето така стават безсилни мъжете. Имах по-добро мнение за теб, Еймър.

— Хайде, господине! — изграчи Могард. — Ще сложите ли името си в нашата книга? Или предпочитате да умрете?

Твърда непоколебимост облада Еймър. Той се изправи в цял ръст и погледна магьосника с каменно лице.

— Никога не съм правил сделки с дявола, майстор Могард, и нямам намерение да го правя и сега — дори с цената на живота си.

— Както искаш — изкикоти се Могард с глас, който напомняше пращането на съчки в огъня.

Магьосникът протегна ръка, изрече някаква многосрична дума, състояща се предимно от съгласни и Еймър видя предметите около него да се разпадат заедно с естествените и свръхестествените закони. За секунди всичко се превърна на прах.

Включително и миниатюрният скелет, жицата, масата — а заедно с тях и заклинанието, което държеше Смъртта подвластна.

Тя светкавично се изправи и костеливата ѝ ръка се склочи около шията на Могард. Магьосникът се извърна, надникна в пламтящите очни кухни и преди да осъзнае ужаса от гледката, тялото му се сгърчи.

— Виждаш какво прави малодушието, Еймър — каза Смъртта. — Ако ме беше освободил, когато те помолих, можех да пощадя твоята

вещица заради теб. Но сега ще дойде с мен.

И пристъпи към Самона.

— Почакай! — извика Еймър. — Дай й още една възможност. Не можеш ли да я пощадиш, ако се откаже от магьосничеството?

Смъртта се спря и впи блестящия си поглед в Самона.

— Абсентът беше отличен. За последен път ще бъда милостива.

Еймър въздъхна облекчено.

— Хайде, дяволице! — подкани я Смъртта. — Какво избираш? Живота или проклятието?

Самона изгледа Смъртта, след това и Еймър, отдръпна се от стената и разкърши гръб.

— Май нямам голям избор, а? — Тя хвърли изпълнен с омраза поглед към Еймър. — Добре, отричам се от мрака.

— Това е достатъчно!

Смъртта закрачи към вратата, влачейки Могард като парцалена кукла. Сложи ръка на резето и се обърна към Еймър:

— Сбогом, алхимико. Успя да спечелиш вещицата си. Но ти пожелавам късмет, защото направи лоша сделка.

След което блъсна вратата и с две огромни крачки изчезна в бурната нощ. Стаята възвърна предишния си облик, но само за секунда. Вятърът нададе радостен крясък и се втурна вътре.

Обиколи всяко ъгълче, обърна мебелите, строши стъкларията и победоносно захвърли бележниците в огъня. Накрая раздуха пламъците, пищейки от удоволствие.

Еймър успя да се добере до вратата и я затръшна. Вятърът изстена яростно, когато тя го заклеци, и изригна най-изтънчените проклетия, докато алхимикът поставяше резето.

Еймър се облегна на вратата и си пое дъх. И готов да я разкъса, усмихнат погледна Самона. Но усмивката му мигновено се стопи, защото вятърът бе отметнал черните й коси и върху него се стовари цялата мощ на женствеността й.

Самона сви вежди озадачена — никога досега не я бе гледал така.

— К'во става? — попита Уилоу.

— Защитното ми хапче — задъхваше се Еймър. — Действието му премина преди час!

И в този момент Самона си даде сметка за своето превъзходство. Пристъпи решително към него с усмивка на уста и победоносно грейнали очи и алчно прилепи устни към неговите в дълбока целувка.

Нека оставим в ръцете ѝ нашия приятел Еймър, най-последно и непоправимо омагьосан.

[1] Touché (фр.) — победен (термин във фехтовката). — Б.пр. ↑

[2] Гуди — *goody* (англ.) — баба, старица. — Б.пр. ↑

[3] Секстън — *sexton* (англ.) — клисар, гробар. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.